

SNOVBORDISTI nāk ar troksni...

Lai arī līdz pirmajam sniegam vēl tālu, Latvijas ziemas sporta veidu vidū var manīt rosību, gatavojoties četrgadē nozīmīgākajam notikumam – Soču olimpiskajām spēlēm. Starp tiem, kas cer doties uz Sočiem, arī snovborda frīstailisti. Pēdējos gados sākuši savu profesionālo izrāvienu, snovbordisti arvien skaļāk sevi piesaka Latvijas sporta ķēķī, iekļaujoties arī Latvijas Olimpiskajā vienībā (LOV). Augot limenim, aug arī prasības pret sevi un apkārtējiem. Un tur arī parādās dzirksteles...

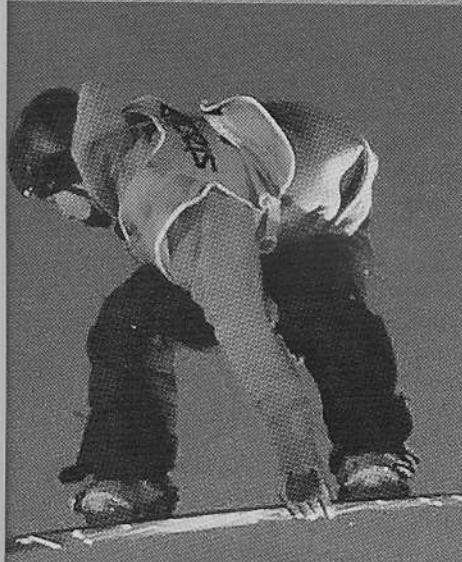
Cer debitēt Sočos

Šā gada martā no Latvijas snovborda frīstaila izlases pienāca priecīgas ziņas – proti, Toms Petruševičs izcīnīja uzvaru Eiropas kausa (EK) izcīņas kopvērtējumā «sloupstaila» disciplīnā. Šķiet, jāsāk ar nelielu skaidrojumu, par ko tad isti ir runa: «sloupstails» ir snovborda disciplīna, kurā snovbordists brauciena laikā cenšas izpildīt dažādus sarežģītus trikus snovborda parkā. Sniegumu vērtē seši tiesneši, kas liek atzīmes. Augstākais un zemākais vērtējums tiek dzēsts, bet no pārējiem savilkta kopā gala atzīmes un sadalītas vietas. Un, jā, – tas ir olimpiskais sporta veids, viens no trim snovborda paveidiem (vēl ir arī paralēlais slaloms un snovbordkross).

Toma Petruševiča triumfs aizvadītās sezonas EK kopvērtējumā ir atzīstams panākums, kas gan viņu nepadara par Eiropas čempionu. Proti, EK snovborda frīstailā pēc sacensību formāta un dalībnieku spējam ir kaut kas līdzīgs Eiropas kausam bobslejā – proti, tas ir priekšnams, kam sportistiem jāiziet cauri, pirms tie iesaistās Pasaules kausa (PK) seriālā. Atsevišķa Eiropas čempionāta snovborda frīstailā nemaz nav, tāpēc Petruševičs pēc idejas martā paveica to pašu, ko, piemēram, Māris Strombergs šovasar – uzvarēja sava sporta veida Eiropas sacensību seriāla kopvērtējumā, vien piebilde – Toms oficiāli nav Eiropas čempions.

Viss šis skaidrojums tiek klastīts tāpēc, lai noņāktu pie pirmā stridus ābola, kurā ambiciozie snovbordisti bija ierauti. LOK izpildkomitejā aizsākās diskusijas par to, vai gadījumā nevajadzētu mainīt kritērijus, jo B sastāvā ir iespraukušies divi snovbordisti – jau pieminētais Petruševičs un arī Artūrs Vasarijs –, kuri ir izpildījuši nepieciešamos kritērijus B sastāvam (EK kopvērtējumā ierindojušies pirmajā sešniekā). Paši snovbordisti gāja pēc maksimuma – ņemot vērā to, ka Eiropas čempionāta viņu disciplīnā nav vispār, kāpēc gan netemēt uz A sastāvu, pielīdzinot kopvērtējuma vietas EČ medaļām? Sak, ko lai dara, ka nav mums tādu sacensību? BMX tako pēc būtības arī nav! Funkcionāru vidū gan šāda ideja atsaucību neguva un aizgāja pat tik tālu, ka viena sporta veida dēļ bija plāns mainīt kritērijus, jo – pārāk viegli viņiem esot iekļūt B sastāvā.

Sava loģika ir abām pusēm. No vienas puses, kāda starpība, cik biezas ir konkurentu rindas un cik augsts ir viņu meistarības līmenis, vietas uz goda pjedestāla – pirmā un trešā – sezonas kopvērtējumā ir godam nopelnītas, kritēriji – izpildīti. No otras puses, it kā var arī saprast sporta funkcionārus, kam neceļas roka B sastāvā iekļaut sportistus, kas Pasaules kausa līmeni vēl tikai sapņo par iekļūšanu «Top 30», kam pagaidām vēl pietuvoties nav izdevies. Pagaidām gan viss pa vecam, abi sportisti saņēma katrs pa 4000 latiem treniņu darbam, kā arī saņēma 350 latu lielus ikmēneša pabalstus no «Uļas fonda». 385 latu pabalsts arī viņu trenerim Ināram Birmanim, B sastāva labumi ir saņemti.

Latvijas izlasē šobrīd ir trīs sportisti, kuriem,

balstās uz individuālajiem atbalstītājiem. Piemēram, LOV finansējums Tomam jau ir iztērēts, tie četri tūkstoši latu nekās nav. Pateicoties Toma aktivitātēm un cilvēkiem, kas viņam notic, viņa karjera šobrīd turas uz vairākiem individuālajiem atbalstītājiem. Paši meklējam iespējas, kontaktus. Ārzemēs cenšamies apmesties pie vietējiem, lai nevajadzētu maksāt par dzīvošanu.» stāsta Latvijas snovborda fristaila izlases treneris Inārs Birmanis.

Treneris stāsta, ka Toma mērķis gaidāmajā sezonā ir ne tikai debitēt Sočos, bet arī izpildīt LOV A sastāva kritērijus, taču, lai to izdarītu, svarīga būs psiholoģiskā noturība, pārējais viss jau esot pietiekamā līmenī. «Tomam vajadzētu ne tikai ielīst PK 30 labāko pulkā, bet tikt vēl augstāk, mērķis būtu LOV A sastāvs. Principā viņš tam ir gatavs, bet ir viena būtiska nianse – psiholoģiskā sagatavotība. Lai sacensībās sasniegtu maksimumu, ir jāparāda visi triki un jāizpilda perfekti, bet, lai to izdarītu, vajag labāko psiholoģisko sagatavotību. Reizēm gadās, kad, kaut ko ļoti labi izpildot, sportisti mēdz sapriecāties, bet pēc tam vairs nesanāk,» skaidro Birmanis.

Olimpiskajām spēlēm kvalificēsies 30 labākie sportisti pēc pasaules reitinga, protams, ņemot vērā to, ka no katras valsts varēs startēt ierobežots sportistu skaits. Līdz ar to nebūs olimpiskā tūrisma iespēju, kādas, piemēram, ir – latvieši allaž tās naski izmanto – kalnu un distanču slēpošanā. Lai tiktu uz Sočiem, Tomam atlikušajos divos PK posmos ir jātrāpa labāko 30, tad arī situācija reitingā varētu kļūt cerīgāka.

Inārs Birmanis nav svešs vārds sporta aprindās.

Saliekot visus četrus zem LSS esošos sporta veidus kopā, masveidība ir ļoti liela. Un, ja tad nevar atrast nevienu normālu sponsoru, tad ir diezgan bēdīgi.

pēc treneru vārdiem, ir visnopietnākās ambīcijas. Bez abiem pieminētajiem arī Artūrs Cukunde, kurš aizvadīto sezonu izlaida savainojuma dēļ, nopietni tēmē uz panākumiem profesionālajā sportā un fizisko bāzi šovasar ielika pie, kā jau tas pēdējā laikā kļūst moderni, Mihaila Arhipova, vēl raibāku padarot brāļu Dukuru, Mārtiņa Rubeņa un citu sportistu veidoto pulku. Tiesa gan, reāls braucējs uz Sočiem ir tikai viens – Toms Petruševičs, kuram vienīgajam ir arī savi individuālie atbalstītāji. «Viss

Savulaik pats centās aizsniegties līdz olimpiskajam sapnī, tāpat sešus gadus ir strādājis arī LOK. Viņš ir noticējis idejai, ka latvieši var sasniegt augstus panākumus snovborda fristailā, tāpēc darbā ar izlasi viņš vairāk atdod, nekā saņem (materiāli). «Man šogad pirmo reizi, tā kā mani sportisti ir LOV, ir LOSF stipendija. Tā gan, protams, nav liela. Man ir vēl citi darbi, mēģinu kaut kā visu savilkt kopā. Principā es puišus trenēju sabiedriskā kārtā, bet mērķis ir tiekties uz augšu, tad arī nākotnē varēs ko nopelnīt ar trenēšanu. Kad mēs visu šo sākām, es uzreiz teicu, ka Soči – tas būs 50/50, reāli nākamā olimpiāde Korejā būs mūsu. Tomēr ir jāiegulda liels darbs un jāpierāda arī sponsoriem,

↓ **Toms PETRUŠEVIČS martā uzvarēja Eiropas kausa izcīņā un par to nopelnīja vietu olimpiskās vienības B sastāvā.**

klāt vēl LOV sastāvā esošiem, pienāktos trenēties šajā sporta bāzē, un viņi, kā paši saka, esot arī nākuši ar iniciatīvu par savu naudu uzstādīt nepieciešamo treniņu inventāru.

Olimpisko centru «Sigulda» vada bijušais kalnu slēpotājs Jānis Ciaguns, blakus tam atrodas izprieču parks «Tarzāns», kas pieder viņa dēlam Ivaram Ciagunam, arī bijušajam kalnu slēpotājam. Tieši Ciaguna juniora virzienā tiek raidītas pārmetumu bultas par situāciju, kas izveidojusies, taču viņš pats sarunā ar SA atzīst, ka viņam nav nekā pret snobboarda frīstailu, taču nav iespējams viņiem nodrošināt treniņu aprīkojumu. «Frīstailā mums nav ne tramplīnu, ne vietas, kur to varētu būvēt. Mums nekas tāds nekad nav bijis. Mums ir snobboarda slaloms, pie mums treniņi vienmēr ir notikuši,» stāsta Ivars Ciaguns. Frīstailisti vēlētos treniņu vajadzībām izmantot vismaz mazo kalnu, taču iecere nekad nav tikusi atbalstīta. «Mums ir lielais kalns un mazais kalns. Viss. Vairāk vietas nav. Viņi savā laikā ir gribējuši, lai mēs aiztaisām ciet mazo kalnu un atstājam to visu viņiem. Tās ir viņu vēlmēs, es arī varbūt gribu, lai kāds man kaut ko iedod. Ja mums būtu lielāka teritorija, mēs to varē-

lai attīstītu talantu, ir vajadzīga vieta, kur trenēties,» teic Bīrmanis, kura komandas treniņu plānos šoziem vispār nav trenēties Latvijā, taču ar šiem trim Latvijas izlases sportistiem, kam Latvijā kļūvis par seku, sporta veids jau nebeidzas. Olimpiskā centra «Sigulda» lielākā kapitāldaļu turētāja ir Siguldas novada pašvaldība, kas esot lietas kursā par situāciju, esot arī snobboardistiem pauduši atziņu, ka kaut kas lietas labā ir jādara un...Tas jau ilgāku laiku arī ir viss. Skaidrs ir viens – kāds cietīs. Vai nu mazie slēpotāji, vai nu nākamie snobboarda frīstailisti, kam būs jāmēro ceļš uz Cēsim, vai arī koki dabas lieguma zonā. Un kāds bankas konts, protams...

Sertificētu treneru nav

Sašutumu snobboarda frīstaila izlases vidū ir paudis arī kāds dokuments, kas nonāca SA rīcībā. Proti, sadarbības līgums starp Izglītības un zinātnes ministriju (IZM), Latvijas Sporta federāciju padomi (LSFP) un Latvijas Slēpošanas savienību (LSS). Stāsts ir par valsts dotāciju, kas nonāk LSS kontā sporta speciālistu darba samaksai. Līgums paredz, ka to var saņemt tikai kalnu un distanču slēpošanas treneri, tāpēc rodas jautājums – kāpēc ne pārējie LSS pakļautībā esošie?

IZM Sporta un jaunatnes departamenta direktora vietnieks sporta jomā Edgars Severs skaidro, ka snobboardistu sašutums esot nepamatots: «Viņu

Ir jānomainās veselai sporta funkcionāru paaudzei visos līmeņos, lai kaut kas mainītos. Principā šobrīd visa tā sporta struktūra Latvijā ir baigā shēmošana.

ka varam kaut ko izdarīt,» skaidro Bīrmanis. Viņš tic, ka, turpinot profesionāli strādāt, ar laiku neizpaliks arī laba līmeņa panākumi. «Viņi noteikti var sasniegt olimpiskās medaļas vai vismaz pirmo desmitnieku, taču es neņemos teikt, ka tas būs Sočos – drīzāk jau Korejā. Puiši ir ļoti perspektīvi, ar viņiem ir vērts strādāt. Šis ir tikai pats sākums. Domāju, Toms pats pērn nemaz neticēja, ka var sasniegt pirmo vietu EK kopvērtējumā (...). Ir pārlicība, ka tas darbs, ko es daru gandrīz vai sabiedriskā kārtā, ir tā vērts. Tomēr jāņem vērā ir tas, ka braucēji vēl ir jauni, viņiem daudz kam ir jāiziet cauri. Sākums ir smags, taču es ceru, ka puiši to izturēs un lielajā sportā noturēsies,» cerību pauž Bīrmanis.

Jādzīvo ārzemēs

Otrs strīdus ābols, kas jau ilgu laiku dažādos līmeņos tiek cīlāts, ir treniņu iespēju neesamība olimpiskajā centrā «Sigulda», kas ir divu kalnu (lielā un mazā) treniņu komplekss ziemas sporta veidu pārstāvjiem. Frīstaila izlases aktīvistu vairākkārt šo jautājumu ir cīlājuši, taču kā nav, tā nav uz kalna tikusi trenēties. Pat neskatoties uz to, ka nu jau ir LOV sportisti, bet LOK ir kapitāldaļu turētāja šajā SIA. Pēc idejas, snobboardistiem, tur-

tu izdarīt, bet mums nav. Nav vienkārši teritorijas, kur to visu attīstīt. Mums apkārt ir meži, kurus izcirst neļauj, jo tā ir dabas lieguma zona. Esam jau par to runājuši. Viņiem ir savs sporta veids, viņi nedomā par to, kur mēs liksim mazos kalnu slēpotājus,» skaidro Ciaguns. Arī saspiēšanās uz viena kalna neesot iespējama: «Mums mazais kalns ir kādus 25 metrus plats, uz tā trenējas mazie sportisti, kas vēl to nedara uz lielā kalna. Ja tur noliks tramplīnus, uz kuriem vēl kādi pieci sportisti trenēsies, tad kur paliks mazie?» vaicā Ciaguns. Viņš gan pauž cerību, ka kādudien izdosies atrast kopīgu valodu arī ar snobboarda frīstailistiem.

Izlases galvenais treneris Inārs Bīrmanis skaidro, ka šajā kalna izmantošanas jautājumā atslēgas vārdi ir pēctecība, nevis gatavošanās vienām konkrētām olimpiskajām spēlēm. «Ir jādomā jau tagad uz priekšu – par tiem, kas šos sportistus nākotnē nomainīs. Principā jau Latvijā zināma līmeņa snobboarda parku var uzbūvēt. Lai sagatavotu EK līmeņa sportistus, noteikti var uzbūvēt. Ar to sākas ceļš pretī Pasaules kausam. Šobrīd trenējamijs Cēsis, Mīlzkalnā, taču gribētos kaut ko nopietnāku. Sigulda tomēr ir izdevīgā vietā, tuvu Rīgai,» priekšrocības izceļ Bīrmanis. Un kur gan vēl to lai dara, ja ne olimpiskajā centrā? «Sāpe ir par to, ka,

pozīciju es vēlētos saukt par mazliet kļūdainu, nav tā, ka viņiem kaut kas pienākas. Tā dotācija, ko valsts maksā sporta federācijām nodarbināto sporta speciālistu algām tiešā veidā, ir vēsturiski izveidojusies situācija, kad 2009. gada sākumā likvidēja valsts aģentūras. Lai valsts sporta aģentūrās jeb, kā tautā tās dēvēja, valsts sporta skolās netiktu pārtraukts īstenotais sporta darbs, tad šo finansējumu, kas bija paredzēts treneriem valsts sporta aģentūrās, valsts, teiksim tā, «copy-paste» pārveda uz attiecīgo federāciju. LSS tika pie šādas dotācijas, jo viņiem bija valsts aģentūra «Kalnu slēpošanas sporta centrs». Attiecībā uz 2013. gadu IZM mainīja kārtību, dodot iespēju uz valsts dotācijām treneru algām pretendēt arī tiem sporta veidiem, kas ir startējuši pēdējās olimpiskajās spēlēs – vai nu Vankūverā, vai Londonā. «Tika dota iespēja dotāciju saņemt arī tiem, kas to nesaņēma vēsturiski, bet kuru sportisti ir bijuši olimpiskajās spēlēs. Attiecībā uz LSS kompetenci, kas sanāk – klāt nāca distanču slēpošana, kas varonīgi cīnījās Vankūveras olimpiskajās spēlēs. Snobboardisti diemžēl tur necīnījās, tāpēc nav pieminēti šo sporta veidu sarakstā. Ja netiek mainīta pieeja uz 2014. gadu, tad arī turpmāk šo dotāciju, ja tā tiks saglabāta, varēs izmantot distanču slēpošana un

kalnu slēpošana,» skaidro IZM ierēdnis.

«LSS šobrīd nav tiesīga snovbordam piešķirt dotāciju, jo mūsu līgums ar viņiem nosaka, ka tā ir tikai distanču un kalnu slēpotājiem. Snovbordisti diemžēl nav bijuši iepriekšējās ziemas olimpiskajās spēlēs,» juridiskās nianse skaidro Severs. Viņš piebilst: «Mainījām sistēmu, lai paplašinātu saņēmēju sarakstu, klāt liekot tos, kas ir bijuši olimpiskajās spēlēs. Distanču slēpošana tur bija, līdz ar to viņiem ir iespēja dotāciju saņemt, pat ja viņi to nesaņem un nav saņēmuši. Tā ir tikai iespēja.» Kā SA noskaidroja LSS, tad vēsturiskā kārtība ir saglabāta – dotāciju tiešām turpina saņemt tikai kalnu slēpošanas treneri. Severs gan norāda, ka pastāv arī citas iespējas. «Protams, neviens nav aizliedzis LSS vērsties ministrijā ar ierosinājumu, ka viņiem ir ne tikai kalnu un distanču slēpošana, bet arī citi sporta veidi, tostarp snovboards. Ņemot vērā to, ka snovbordistiem pēdējā laikā ir kāpuši panākumi, par ko liecina arī viņu iekļaušana LOV B sastāvā, tad LSS varētu lūgt iespēju viņus dotēt. Viena nianse, kas ir jāņem vērā: līgumos, ko mēs slēdzam ar šīm federācijām, mēs nosakām, ka dotācija primāri ir izmantojama tiem sportistiem, kas nav LOV sastāvā.»

Situācija gan patiesībā ir vēl vienkāršāka – LSS skaidro, ka neviena sertificēta snovborda trenera Latvijā nemaz nav, tāpēc, pēc Ministru kabineta (MK) noteikumiem, valstij pat teorētiski nemaz nav ko dotēt. «Kalnu slēpošanas treneri regulāri iziet kvalifikāciju un sertifikāciju LSFP, kas arī tiek prasīts minētajos līgumos, lai LSS saņemtu šo dotāciju un algotu speciālistus. Snovbordā tādu šobrīd nav. Līdz ar to mēs pat neesam tiesīgi izlietot dotāciju šādā virzienā. Mēs būtu priecīgi un pateicīgi, ja kāds no snovborda treneriem būtu ieinteresēts iziet šo kvalifikāciju un atbilstoši noteikumiem strādāt par treneri,» rakstiskā skaidrojumā SA atbild LSS ģenerālsēkretārs Agris Raugulis. Cita starpā LSS labprāt pakomentē arī Severa repliku par to, ka LSS neviens, redz, nav aizliedzis vērsties ministrijā ar iniciatīvu: «Jau 2007. gada beigās rakstijām IZM oficiālu vēstuli ar lūgumu piešķirt finansējumu Latvijas izlašu treneru algošanai visos tobrīd aktīvajos LSS sporta veidos (distanču slēpošanā, kalnu slēpošanā, snovbordā), turklāt vienādā skaitā – pa trīs treneriem katrā, bet diemžēl tā arī nesaņēmam ne oficiālu atbildi, ne arī kādu komentāru no kāda IZM darbinieka.»

LSS ģirgājas?

Snovborda frīstailisti ir pārliecināti, ka LSS par viņiem netieši ģirgājoties – to apliecinot viņiem no LSS piešķirtais finansējums 2013. gadam, kas, jāatzīst, tiešām ir diezgan trūcīgs – 965,59 lati. «No LSS šā gada budžetā snovbordam tika iedalīti 3862,37 lati, ko paši snovbordisti pēc diskusijām savā starpā (jāpie- min, ka snovbordā Latvijā ir frīstaila disciplīnas, slaloma disciplīnas un snovbordkrosa dis- ciplīnas, kā arī pie viņiem klāt ir frīstaila slēpošana, kuru

parstāvji veido darba grupu) darba grupā sadalīja četrās vienādās daļās pa 965,59 latiem katram. Frīstaila slēpošanas daļa, pēc pašu sadales, lielā mērā aizgāja to pašu frīstaila disciplīnu aktivitāšu finansēšanai, kas viņiem ir kopīgas ar snovborda frīstailu, tādējādi šo summu snovborda frīstailam pat varētu saukt par lielāku nekā tā, piemēram, bija slalomam vai krosam,» skaidro LSS ģenerālsēkretārs.

Birmanis lēš, ka normālā variantā, nedzīvojot leiputrijā, sezonu vajadzētu spēt pārļaut ar 30–40 tūkstošiem latu, līdz ar to varat spriest paši, cik liels ipatsvars ir šiem 965 latiem no LSS puses. Un atkal – var jau vīpsnāt par EK limeni un tajā izcīnīto augsto vietu svaru, bet – tie tomēr ir un paliek panākumi. Kā zināms, ne distanču slēpošanā, ne kalnu slēpošanā mums uzvaras nekrājas kaudzītē. Taču atkal medaļai ir divas puses – grūti ir mainīt prioritātes finansējuma sadalē, ja konkrētam sporta veidam nemaz nav neviena MK noteikumiem atbilstoša trenera.

Attiecībā uz pārmetumiem par ģirgāšanos LSS piesūta komentāru ar garo un īso versiju, publicēsim otru: «Mums interesē snovborda attīstība, aktivitātes un izaugsme, bet ir grūti strādāt šādā veidā, kad pašā snovborda vidē ik pēc viena diviem gadiem parādās jauni cilvēki ar jauniem uzstādījumiem un prasībām, pilnīgi atrauti no kaut kāda kopēja skatījuma, iepriekšējās pieredzes, tradīcijām un attīstības. Gribas pajautāt šiem frīstaila snovbordistiem: kas notiks, ja neviens nekvalificēsies Soču olimpiskajām spēlēm? Atkal mums pazudis uz kādu laiku viena snovborda disciplīna, interese par to un sportisti? Vairs nekur nepiedalīsimies, nebrauksim uz sacensībām un nerīkosim Latvijas čempionātus? Vismaz mums pagaidām nav pārliecības, ka šis sporta veids attīstīsies neatkarīgi no tā, tieši sportiskajā ziņā. LSS būtu pateicīga sadarboties ar visiem ar šiem cilvēkiem, kuriem interesē snovborda attīstība Latvijā.»

Un tomēr – sadarbības nav, un ir pilnīgi skaidrs, ka katrai no pusēm ir jāuzņemas daļa atbildības. Snovborda frīstailistus acīm redzami interesē sporta veida attīstība, ja reiz tiek ieguldīti tik lieli pašu sarūpētie finanšu līdzekļi, laiks un principā dzīvots ārmērēs. Interesenti un aktivisti ir, slēpošanas savienība, kas šādus cilvēkus gaida un vēlas ar viņiem sadarboties, – arī ir, bet nav paša galvenā – sadarbības. No malas izskatās, ka abas puses viena otrai neuzticas. Un abām pusēm tam noteikti ir savi iemesli.

Inārs Birmanis gan norāda, ka snovborda frīstails Latvijā apstākļos esot visperspektīvākais no visiem LSS paspār- nē eso- šajiem

sporta veidiem. «Es gribētu salīdzināt snovbordā ar kalnu slēpošanu. Es uzskatu, ka Latvijas mēro- gos snovboards ir daudz perspektīvāks. Paņemsim par piemēru kaut vai tos pašus panākumus EK – ja mēs to varējām sasniegt tepat Latvijā ar minimālu daudzumu ārmērju braucienu, tad kalnu un distanču slēpošanā to būtu ļoti grūti sasniegt,» uzskata Birmanis. Viņš stāsta, ka par šo jautājumu – prioritāšu pārskatīšanu – ir runāts arī ar lēmējiem, taču bez panākumiem. «To ir ļoti grūti izdarīt, jo valdē pārsvarā visi ir kalnu slēpotāji. Saprotams, ka viņi vairāk bīda savu sporta veidu. Vēl viena lieta – kalnu un distanču slēpošana saņem FIS dotācijas, kādu vispār nav snovbordā. Līdz ar to varam teikt, ka kalnu un distanču slēpošana praktiski dzīvo tikai, pateicoties šīm FIS dotācijām. Tādā ziņā pat likumsakarīgi ir tas, ka LSS visvairāk arī dod šiem diviem sporta veidiem. Iespējams, ja arī snovbordā būtu šī FIS dotācija, būtu citādi. Cita lieta, ka LSS dzīvo uz šīm dotācijām, vairāk nekā nav klāt, un tas, manuprāt, ir bēdīgi. Saliekot visus četrus zem LSS esošos sporta veidus kopā, masveidība ir ļoti liela. Un, ja tad nevar atrast nevienu normālu sponsoru, tad ir diezgan bēdīgi.»

Birmanis uzskata, ka, lai lietu kārtība Latvijas sportā mazliet pamainītos, ir jānomainās sporta funkcionāru paaudzei, jo pie pašreizējās sistēmas vispirms ir grūti no nulles tikt līdz panākumiem, bet arī tie negarantēs mierīgu dzīvi. «Ir jānomainās veselai sporta funkcionāru paaudzei visos līmeņos, lai kaut kas mainītos. Principā šobrīd visa tā sporta struktūra Latvijā ir baigā shēmošana. Ir jāmainās cilvēkiem visās struktūrās Latvijas sportā, sākot ar LOK. Tikai tad kaut kas mainīsies. Par piemēru varam ņemt tos pašus Dukurus – par spīti visiem viņu panākumiem, viņiem iet ļoti, ļoti smagi, brīžiem pat esot tā, ka viņi paši vairs neko negrib darīt,» stāsta snovborda treneris (praksē). **SA**

